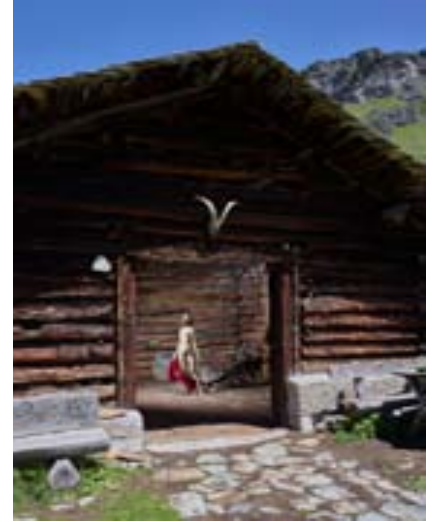

1

2

4

3

NA NEČEKANÝCH *místech*

Text: Lucie Drdová – Foto: archiv institucí

Mnohá muzea se nejen kvůli pandemii zamýšlí nad způsoby svého fungování. Některá z nich se vydávají nomádkým směrem nebo částečně opouštějí stávající prostory, aby přinášela umění široké veřejnosti, a to možná v přirozenější a srozumitelnější formě než dosud.

Tyto „nové“ přístupy, kdy se jednoznačně oprošťují od původních čtyř zdí a realizují efemérní projekty s dlouhotrvajícími efekty, současně korespondují s myšlenkou kolektivního úsilí. Uvědomují si důležitost participace. A po mnoha měsících uzavření kulturních institucí je skvělé vidět, jak se k nim lidé vrací.

Je dobré si uvědomit, že všechny tyto události a „předměty“, které nazýváme uměleckými díly, jsou zámkou pro to, abychom se opět setkávali a vytvářeli společné hodnoty. Současně jsme si již vědomi, že velký dosah nemusí mít nutně jen rozsáhlé projekty s vysokou návštěvností. Daleko důležitější je charakter, který v nás ona událost zanechá a dále rezonuje. Jasným záměrem totiž

má být to, aby se umění stalo součástí naší každodenní zkušenosti a přitom nutně neztrácelo nic ze svých nároků, které na diváka klade.

Toskánsko, Švýcarsko, Procida

Jednou z prvních institucí, které musely nutně promýšlet svou stávající organizaci, byla florentská Galleria degli Uffizi (3). Paradoxně jí k tomu vedla nejprve nezvladatelná čísla návštěvníků, která vzápětí vystřídalý re-strike a jejich velice limitovaný počet. Tak vznikla idea s názvem Uffizi Diffusi, která přináší mnohá díla z galerijních depozitů do dalších lokalit po celém Toskánsku. Je to velice přirozený návrat do míst, kde díla vznikala. Dílčím projektem je aktuálně probíhající pětice výstav Terre degli Uffizi, jež oslavují sedmisté výročí úmrtí Danta Alighieriho, a prohlubují tak vztah mezi kulturním dědictvím, toskánskou krajinou a muzejní sbírkou.

Druhou zcela novou institucí, která však navazuje na mnohaletou rodinnou tradici „nomádkého muzea“ a realizovala

nesčetně výstav po Miláně, je Nadace Beatrice Trussardi (4). Pod uměleckým vedením italského kurátora Massimiliana Gioniho, který je také ředitelem newyorského New Museum, se iniciuje vznik nových děl pro konkrétní místo.

První instalace vznikla s polským sochařem Pawłem Althamerem ve švýcarských horách. Umělec doslova proměnil stáj ze 17. století v mystickou kapli. Umístil do ní své sochy, jež poukazují na propojení člověka a přírody.

Další je počín více než šesti desítek privátních italských galerií, které se rozhodly pro netypickou spolupráci a založily sdružení Italics. To nejdříve pod titulem Umění a krajina zpřístupnilo digitálně sdílenou mapu unikátních míst po celé zemi. Počátkem září pak na ostrově Procida nedaleko neapolského pobřeží zahajují první ze série vlastních „off-line“ výstav (1,2).

Autorka je historička umění a galeristka, www.drdovagallery.com